

94- Truyện Tỳ-Kheo Lê-Quân-Chi

Một thuở nọ, Đức Phật ngự trong khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc, thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị Bà-la-môn, người vợ của vị Bà-la-môn này có thai, đủ mười tháng, bà sinh được một bé trai, diện mạo rất xấu xí, thân thể lại hôi hám dơ bẩn. Mỗi khi đưa bé này bú sữa, lập tức khiến sữa mẹ bị hư. Nếu nhờ người cho bú thì sữa cũng hư như vậy. Để cứu lấy tính mạng đứa trẻ, cha mẹ chỉ còn cách dùng sữa hay mật thoa lên ngón tay rồi cho con liếm. Do vậy đứa trẻ được đặt tên là Lê-quân-chi.

Lê-quân-chi dần dần khôn lớn, lại càng bạc phước hơn nữa, hễ ăn uống thì không bao giờ no. Một hôm, Lê-quân-chi thấy các Sa-môn có oai nghi khoan thai, tay ôm bình bát vào thành khát thực, được thức ăn đầy bát trở về. Lê-quân-chi thấy vậy rất vui mừng, nghĩ rằng: “Bây giờ ta phải đến chỗ Thế Tôn để xin làm Sa-môn, có thể sẽ được ăn uống no nê”.

Sau khi nghĩ vậy, Lê-quân-chi liền đến tinh xá Kỳ hoàn xin Phật xuất gia.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Lê-quân-chi tự rơi rụng xuống, thân mặc pháp phục, trở thành Sa-môn, siêng năng tu tập, chẳng bao lâu chứng quả A-la-hán, nhưng khi đi khát thực, cũng không được gì, nên thầy ăn năn tự trách.

Có lần Lê-quân-chi vào tháp, thấy trong tháp có chút ít bụi dơ, ông liền rưới nước quét dọn sạch sẽ. Đến khi đi khát thực, Lê-quân-chi được nhiều thức ăn,

Lê-quân-chi rất vui mừng thưa với chúng Tăng:

–Từ nay về sau xin chúng Tăng cho phép tôi được quét dọn chùa tháp của chúng ta. Bởi vì việc làm ấy, mà đi khát thực tôi được no đủ.

Chúng Tăng liền chấp nhận, sau đó thường nhờ Lê-quân-chi quét dọn. Một hôm, vì vô minh che lấp nên Lê-quân-chi ngủ mê man không hay biết gì, do đó không kịp lau quét.

Bấy giờ, Tôn giả Xá-lợi-phất dẫn đầu năm trăm vị đệ tử, từ xứ khác về để hầu thăm Thế Tôn, thấy trong tháp Phật có chút ít bụi bặm liền dọn sạch sẽ.

Khi Lê-quân-chi thức dậy, thấy Xá-lợi-phất đã làm xong công việc của mình, nên rất hối hận, bèn thưa với ngài Xá-lợi-phất:

–Việc ngài quét dọn tháp sẽ làm cho tôi hôm nay phải nhịn đói.

Xá-lợi-phất nghe Lê-quân-chi nói vậy, liền bảo:

–Hôm nay, tôi sẽ đưa thầy vào thành thọ thỉnh, thầy sẽ được no đủ chớ lo lắng.

Lê-quân-chi nghe nói, trong tâm thối thối. Đến giờ đi thọ cúng, Lê-quân-chi cùng Xá-lợi-phất vào thành thọ thỉnh, gặp lúc vợ chồng nhà đàn-việt đang có chuyện tranh cãi với nhau, nên rốt cuộc Lê-quân-chi cũng chẳng được ăn uống gì, đành mang bụng đói trở về.

Ngày thứ hai Xá-lợi-phất lại bảo:

–Sáng nay, tôi sẽ dẫn thầy đến nhà trưởng giả thọ thỉnh, thầy sẽ được no đủ.

Đến giờ Xá-lợi-phất dẫn Lê-quân-chi cùng đi, đến nơi mọi người đều được ăn uống, chỉ một mình Lê-quân-chi là không được ăn. Lê-quân-chi bèn lớn tiếng nói:

–Tôi chưa được thức ăn.

Lúc ấy người chủ không nghe và Lê-quân-chi lại nhịn đói trở về.

Tôn giả A-nan nghe việc này, trong lòng rất thương xót, nên ngày thứ ba Tôn giả nói cùng Lê-quân-chi:

–Sáng nay tôi theo Phật thọ thỉnh, tôi sẽ lấy thức ăn cho thầy, chắc chắn thầy sẽ được no đủ.

Tuy A-nan là người có khả năng ghi nhớ tám vạn bốn ngàn các môn pháp tạng của Như Lai, không hề sót mất điều gì, thế mà hôm nay hứa lấy thức ăn về cho Tỳ-kheo Lê-quân-chi thì A-nan lại bỗng nhiên không nhớ, chỉ mang bát không trở về.

Ngày thứ tư A-nan lại lấy thức ăn về cho Lê-quân-chi, nhưng trên đường về gặp con chó hung hăng chạy ra cắn giựt làm đồ ăn đổ hết xuống đất, cũng đành mang bát không mà về, Lê-quân-chi phải nhịn đói nữa.

Ngày thứ năm, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên cũng lấy thức ăn về cho Lê-quân-chi, giữa đường bị chim cánh vàng đầu đàn trông thấy, nó dùng miệng cắp chiếc bình bát ra bỏ giữa biển cả, Lê-quân-chi lại không được ăn.

Vào ngày thứ sáu, ngài Xá-lợi-phất lại lấy thức ăn về cho Lê-quân-chi. Khi về đến cửa phòng Lê-quân-chi, cửa tự nhiên đóng lại. Ngài Xá-lợi-phất phải dùng thần lực để vào, từ dưới đất nhảy vọt lên đứng trước Lê-quân-chi, thì cái bát bị rơi đến tận mé kim cương. Lúc ấy ngài Xá-lợi-phất lại dùng thần thông đưa tay để lấy bát, thì miệng Lê-quân-chi lại bị khóa chặt, cuối cùng cũng không được ăn. Khi giờ ăn đã qua, thì miệng Lê-quân-chi lại được mở ra.

Qua ngày thứ bảy, Lê-quân-chi cũng chẳng có gì để ăn, nên sinh lòng hổ thẹn, ở trước bốn chúng đành phải ăn cát uống nước, rồi nhập Niết-bàn.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, lấy làm lạ không hiểu tại sao, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Lê-quân-chi đời trước đã gây ra nghiệp ác gì, mà nay sinh ra đã bị đói khát, mới đầu lại chịu sự thiếu thốn? Lại nhờ duyên gì, mà được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay vô lượng kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Đế Tràng. Ngài dẫn đầu các Tỳ-kheo đi giáo hóa chúng sinh.

Lúc ấy có vị trưởng giả tên là Cù-di, thấy Phật và chúng Tăng, tâm ông rất kính tin và hằng ngày thỉnh Phật và chúng Tăng về nhà để cúng dường. Về sau trưởng giả này qua đời, người vợ vẫn giữ lệ cúng dường như xưa. Nhưng người con lại sinh tâm tiếc rẻ, ngăn cản không cho mẹ bố thí, lại còn giới hạn phần ăn cho mẹ.

Tuy vậy người mẹ vẫn giảm bớt phần ăn của mình để cúng dường Đức Phật và chúng Tăng. Biết việc ấy, người con rất tức giận và bắt mẹ mình nhốt trong căn nhà trống, khóa cửa rồi bỏ đi. Đến ngày thứ bảy, người mẹ bị đói khát khốn khổ, bà phải xin cơm con để ăn.

Người con đáp: “Sao mẹ không ăn cát uống nước để sống, mà bây giờ mẹ còn xin cơm con để ăn.” Người con nói vậy rồi bỏ đi. Cuối cùng người mẹ không được ăn, nên qua đời.

Về sau, khi người con chết đi liền đọa vào địa ngục A-tỳ, chịu khổ trong địa ngục A-tỳ, rồi lại được sinh lên cõi người, phải chịu sự đói khát khốn khổ như vậy.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, kẻ bỏ đói người mẹ lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-kheo Lê-quân-chi. Lại nhờ thuở xưa có cúng dường Phật, nên nay gặp Ta, được xuất gia đắc đạo.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

M